

største villaer, man snakker om at fjerne formueskatten, og så snakker man om at give penge til de bedst stillede i vores samfund.

Når man laver aftaler med SF, er det modsat. Så er det de socialt dårligt stillede, man kerer sig om. Så er det her, vi bruger pengene. Så er det uddannelsesområdet og miljøområdet, der er i fokus, og sådan skal det også være. Der skal være forskel på partierne herinde, og jeg synes, det er ganske godt, idet der jo på et eller tidspunkt kommer et valgår, og så kan vi klart illustrere, hvad forskellen er på finanslovaftaler til SF's side sammenlignet med finanslovaftaler indgået med Venstre og De Konservative.

For at sikre dette resultat har vi selvfølgelig lovet regeringen at stemme for en række indtægts- og besparelsesforslag. Blandt de besparelsesforslag, som regeringen på forhånd havde, var et par stykker, som vi ikke kunne tage, og de er derfor taget ud igen. Der var et forslag, som ville betyde en indtægtsnedgang for enlige forsørgere. Det kunne vi ikke acceptere, så det er taget ud. Der var også et forslag om at skære ned i mulighederne for, at nyuddannede kan komme på en ordentlig dagpengesats. Også det er taget af bordet.

Der ligger en lille smule stramninger tilbage på arbejdsmarkedsområdet. Det er ikke noget, der er særlig virkningsfuldt, men nok snarere noget, der har en signalværdi for regeringen. Vi stemmer imod dem, fordi vi stadig væk mener, at det er en forkert synsvinkel, man har anlagt her. Problemet er ikke, at der er brug for at jage de ledige. Problemet er, at der ikke er job til dem.

Regeringen har tilsvarende haft som en forudsætning, at vi ikke måtte støtte udgiftsforslag fra andre partier uden om regeringen, og det er jo logisk nok. Når vi skulle have store beløb til sociale forbedringer, måtte vi også garantere regeringen en sikkerhed for, hvor det samlede budget endte. Derfor vil SF engang i eftermiddag stemme imod alle de udgiftsforslag, som ikke er med i vores aftale med regeringen, uanset om vi kunne have stor sympati for nogle af dem. Sådan er spillets regler.

Enhedslisten har f.eks. stillet en række udmærkede ændringsforslag. SF støtter helt klart en styrket indsats for økologi i den tredje verden, for arbejdsmiljøområdet, inden for psykiatrien, i folkeskolen osv., ligesom vi er for flere af de forslag, som Enhedslisten stiller om bedre økonomi for unge. Men vi er altså for denne finanslovs vedkommende bare forlovet

til anden side, og så er man jo nødt til at afvise en selv nok så interessant flirt.

Pointen er, at vores aftaler med regeringen er der flertal for. Her får vi faktisk vedtaget en række forbedringer på det sociale område, mens der ikke i sig selv vil komme noget ud af det, hvis bare SF og Enhedslisten lavede aftaler sammen om at stemme om hinandens forslag. Det ville der ikke blive vedtaget noget af. Vi er nødt til at lave aftalerne med regeringen for at skaffe et flertal, og når vi så har lavet de aftaler, er vi nødt til at acceptere, at det indebærer, at så er det de aftaler, vi holder os til. Sådan er det simpelt hen bare.

Vi må leve med, at Enhedslisten får den fornøjelse at se os stemme imod nogle af de forslag, som vi en anden dag ville have støttet, og jeg håber virkelig, at fornøjelsen varmer i Enhedslisten, som ikke har fået så meget andet ud af forhandlingsforløbet. Det vil jeg gerne beklage. Vi havde gerne set, at Enhedslisten havde været med i de aftaler, vi har lavet.

Jeg synes, vi havde et ganske godt forløb sammen med Enhedslisten i starten af finanslovsforhandlingerne, hvor vi holdt en del møder sammen, talte godt sammen, havde en fælles indstilling til, hvad det var, der skulle sættes på dagsordenen, og havde fælles forslag til, hvordan man skulle løse vigtige sociale problemer og vigtige miljøproblemer. Derfor synes vi, det er ærgerligt, at forhandlingsforløbet kom til at blive sådan, at vores veje på et tidspunkt måtte skilles.

Aftalen om ikke at støtte udgiftsforslag uden om regeringen indebærer, at vi til gengæld godt må støtte yderligere budgetforbedringer gennem besparelser eller gennem nye indtægter, og derfor kan vi godt støtte forslaget fra Enhedslisten om en CO₂-afgift på Nordsøudvindingerne og en afgift på hurtigfærger, der er som hentet ud af SF's politik.

Tilsvarende kan vi også støtte forslaget fra Enhedslisten om at give plads for en bedre arbejdsfordeling i form af skraldemandsmodellen, hvor ledige kommer ind på arbejdsmarkedet ved, at nogle af dem, der er på en arbejdsplads, går ned i tid. Det synes vi er god politik, det har vi altid syntes, og derfor kan vi stemme for dette forslag, som ikke koster staten penge.

Venstre og De Konservative har en række ændringsforslag, der ligger meget langt fra, hvad SF kunne finde på at støtte. Her er der yderligere stramninger over for de arbejdsløse, der er nedskæringer på ulandsbistanden, der er